

Hitértelmező hétvége Lókodban

2006. november 24-26.

Lókod – a Homoródszentmártontól pár kilométerre fekvő falu, amely még erdélyi barátaim, rokonaim számára sem hangzik ismerősen. Kis érdeklődés után kiderül, hogy a falu unitárius szempontból szinte kihalt, de található a településen egy ökumenikus öregek otthona, amelyet az Unitárius Egyház tart fenn. A faluban nevelőotthonban felnőtt fiatalok is laknak, akik különböző mesterségeket sajátítanak el. A piciny falu már így is felkeltette érdeklődésünk, de ekkor még nem sejtettük a kint váró látvány hatásait.

Repülőgéppel utaztunk, első föld feletti élménye volt Istvánnak is, nekem is. Gyönyörű volt, ahogy a felhős városból felemelkedvén a felhőkön túl felragyogott a nap. A felhők vattacukorként feküdtek a ragyogó napsütés alatt. Nagyon hamar odaértünk, hihetetlen volt, hogy az 500 km-t, amit autóval fél nap alatt teszünk meg, a repülő egy óra alatt megteszi.

A repülőtéren nem sokat kellett várunk, ugyanis a sepsiszentgyörgyi lelkész, Kovács István felvett és együtt utaztunk Kőhalomig. Az

úton jót beszélgettünk, még egy kávé is megittunk valahol útközben. Megköszönve a fuvar elváltunk Kőhalomban, ahová nem-sokára érkezett értünk az ODFIE mikrobusza Lőrivel és a többiekkel. Az első két falut nagyon lassan hagytuk el, elég rossz volt az

út, de utána már nyilegyenesen haladtunk Lókod felé.

Lókodon végigjártuk a helyiségeket, mire megtaláltuk a csapatot. Épp moviztak, a Baraka című filmet nézték. Tartottak egy rövid szünetet, míg megvacsoráztunk, aztán közösen folytattuk a filmnézést. A film után előkerült az ajándékba vitt bor és csoki, melyet közösen elfogyasztottunk. Nem tudtunk betelni a kis falu hangulatával. A gyönyörű, mézeskalácsszerű házak, a csillagoktól ragyogó égbolt, és a harapnivalóan friss levegő teljesen lenyűgözött.

Másnap reggel áhitattal kezdődött a nap, majd Kovács Mária vezetésével megpróbáltuk felfedni kik is vagyunk. Mit látnak belőlünk az emberek, mi mit gondolunk magunkról, és milyenek szeretnénk lenni. A beszélgetés egy érdekes hasonlat mentén folyt, a különböző rétegeket egy hagyma belsejéhez hasonlítottuk, és ahogyan a hagyma rétegeit le lehet hámozni, az ember különböző tulajdonságai is így ismerhetőek meg.

Az ebéd, – mint minden étkezés a faluban – bőséges és nagyon

finom volt. A mi asztalunknál étkezések alatt általában a különböző tájegységek étkezési szokásairól, ételeiről esett szó.

Délután páran elsétáltunk Homoródszentmártonba, a program csak délután kezdődött újból. Kicsit elkéstünk, de nagyon jól esett a séta a gyönyörű vidéken, útközben jókat beszélgettünk.

A délutáni foglalkozás a békéről szólt. A hétvégének hitértelmező jelzöt adtak, ami azt jelenti, hogy a hittel kapcsolatos egyik fontos fogalmat beszéltünk át. Elsőként mindenki felírta egy papírra, milyen 3 szó jut eszébe a békéről. Majd ezeket felírtuk és kategorizáltuk aszerint, hogy azok a külső, vagy inkább a belső békéhez tartoznak. A felmerülő fogalmak között nagyjából háromszor annyi belső fogalom került elő, tehát megállapítható, hogy a béke inkább belső fogalom. Rácz Norbi vezetésével arra jutottunk, hogy a külső, emberek közötti béke nem valósítható meg, ha az emberekben belül nincs béke. Lelki béke nélkül nem lehet a világban sem béke. A fogalmakat ezek után sorba állítottuk, hogy melyik fontosabb a résztvevők szerint a másiknál. Illetve osztályozási szempont volt még, hogy melyik fogalom létezik a másik nélkül. Így alakult ki a békepiramis, mely 10 lépcsőből áll. Ezek alapján a piramis alján lévő egység nélkül nem létezik egyik felette lévő sem, és így tovább. A piramis teteje nem zárt, de már így is estefelé járt, mire végeztünk. A békepiramis lépcsői:

B a r á t s á g
N y u g a l o m
E g y e t é r t é s
K ö l c s ö n ö s t i s z t e l e t
T i s z t e s s é g
S z a b a d s á g
E g y e n s ú l y
S z e r e t e t
T ö k é l e t e s s é g r e v á l ó t ö r e k v é s
I s t e n

Az esti program a vacsora elfogyasztása után zenés, vidám és szórakoztató volt, melyben Lakatos Sanyi és gitárja volt az egyik látványelem. Rengeteg, számunkra

ismeretlen, vidám dalt hallottunk. Az előző napi film vetítése után újra a technika csodája következett. Különböző képi meditációs anyagokat néztünk meg projektoron, melyek a délutáni foglalkozásunkat úgymond kiegészítették, gazdagították. Az este további részében sok-sok játékban és vidámságban volt részünk.

Vasárnap délelőtt kissé álmosan, fáradtan kezdődött, de hamar feléledtünk. 11 órától a Lókodi Idősek Otthonának közösségi termében, az intézmény lakóival közösen istentiszteleten voltunk, melyet Rác Norbi tartott és a mi szárnyaló zenei közreműködésünk emelt magasba. Megható és családi esemény volt mind a bentlakók, mind a táborozók számára. Az istentisztelet végeztével az Idősotthon szószólója megköszönte, hogy ellátogattunk hozzájuk és jelenlétünkkel színesebbé tettük életüket, valamint sok sikert kívánt mindnyájunk munkájához vagy tanulmányához.

A vasárnapi bőséges ebéd elfogyasztása után elindultunk a mikrobusszal Székelyudvarhely felé, majd tovább Marosvásárhelyre. Útközben megálltunk egy finom kávéra Székelykeresztúron, Lakatos Sándornál. Az út gyönyörű volt, mint ahogy az egész mögöttünk álló hétvége is. Sokat gondolkodtam útközben azon, milyen jó volna egy kicsit még itt maradni, a béke földjén...

Szép lassan közeledtünk Vásárhelyhez, és egyszer csak a szinte

tavaszt idéző időből beértünk a kemény télbe. Hatalmas, áthatolhatatlan köd vett körbe minket, alig láttunk az orrunkig. Nagyon úgy tűnt, hogy az előbbi kívánságom beteljesedik. A repülőgép, amivel hazajöttünk volna Budapestre, el sem indult. Így tényleg ott maradtunk.

Szerencsénkre Juli nagyszülei Marosvásárhelyen élnek, így volt ahol megszálljunk éjszakára, és túlzások nélkül mondhatom: remek vendéglátásban részesültünk, amit így is köszönünk még egyszer. Hamar segítségünkre siettek Juli rokonai, így volt, aki megmutassa a várost, és volt társaságunk, akikkel együtt egy remek helyen vacsoráztunk.

Másnap abban reménykedve, hogy felszál a köd, szerveztük a hazautazásunkat. Délelőtt ellátogattunk az unitárius templomba, a Bolyai testvérek szobrához, és a Tarom irodájába, ahol természetesen nem tudtak információt adni a mi repülőnkéről.

Délben elindultunk Nyárádtőre, a repterre, egy kedves román fogorvos segítségével. Hirtelen elfeledtem minden ellentétet a két nép között, és rá kellett jönnöm, hogy csakis barátsággal és jóindulattal közeledhetünk egymáshoz. És erre remek bizonyíték volt ez az önzetlen segítségnyújtás. Viszont kálváriánk nem ért véget, hisz kérve a városból ismét nagyobb lett a köd. Repülő aznap sem volt...

El kellett döntsük, hogy mit tegyünk, maradunk még 2 napig abban bízva, hogy talán lesz repülőnk, vagy megpróbálunk helyet szerezni, valamely buszjáratra. Ez utóbbira esett a választásunk, melyben Juli nagybátyja segített nekünk. Így ottani idő szerint délután 5 órakor elindultunk Marosvásárhelyről Budapestre a Transservice járatával. Többszöri megállással és egy nagyon finom vacsora elköltésével, kedd hajnali 4 körül érkeztünk meg Budapestre. Fáradtan, kissé csapzottan, de rengeteg élménnyel és ismeretséggel gazdagodva. Mi lett volna, ha ott maradtunk még egy pár napot? Az eseményről további képek találhatóak a honlapon:

<http://www.kep.tar.hu/magyarkut>

Jakab Júlia és Szöllösi István

Csend

*Nagy tervek, eszmék melegágya,
gondolkodó számára bánya.*

*Sok színes élet szürke vége.
Buták és bölcsék menedéke.*

*Kiégett szívek balszamírja,
Hangos szavak mély tömegsírja.*

*Megbántott, sértett énre pólya.
Temetőkertek takarója.*

*Fáradt, kihűlő szív verése...
Csend, csend: az Isten érkezése.*

Füle Lajos

